

PAPP-FÜR JÁNOS

nehéz

*apa! úgy fénylik az arcod, akár egy tükör.
csak úgy merek veled szembenézni,
ha messze a hátad mögé állok,
valahová a horizont vállai mögé,
ahol ha megfordulnál, akkor is
csak nehezen vennél észre.
mélyen megvágta magad a borotvával.
szólni nem merek, nehogy még jobban
felsértsd ismeretlen arcodat,
s eltorzítsd a megmaradt vonásokat,
amiket tőled örököltem.
inkább örökre megnémulok,
és megelepszem a maradékkal.
anya a kert végén épp gyűlöli elvágni a csirke nyakát.
a legszentebbekből is kegyetlen gyilkosok lesznek.
súlyosan kopaszodom a tükör előtt,
pedig még annyira gyerekek kellene lennem.
egy lábaskába gyűjti össze a vért,
csorog a könnyem, megállíthatatlanul zokogok.
holtsápadtan hagyját pucolok az utolsó vacsorához.*

szemben a játszótérrel

*nem merek a szemedbe nézni,
mert mi lesz, ha nem látom benne magam,
vagy nem olyanak, amilyenek elképzelek
egy kisfiút az apja szemében.
mi lesz, ha olyan leszek, amilyen nem akarok,
amilyen soha nem akartam,
s ha te nem leszel ott a hinta mögött,
amikor tovább kellene lendülnöm
az eddig fogva tartó határainnál.
ha el sem jössz a játszótérre,
ha inkább becsukod a szemed,
és nem szeretnél velem lenni ott legbelül.
abba, azt hiszem, belehalnék,
mielőtt felmáshoznék arra a mászókára,
ahonnan végre olyan magas lehetek, mint te,
és láthatom a szemedben tükröződő
legutolsó esélyt, hogy megismerhetlek.
hogyan akkor először felismerhetlek.
apa.*